

111
521
111

позова!

НАЙ - ЛЕСНАТА РАБОТА

24 година
3 лекция на общия класъ
8.XI.1944 г.Срѣда 5 ч.с.
Изгрѣвъ - София

Добрата молитва. Сила здраве е богатство.

Първите думи, с които човек е започнал, не дълги думи, ^{сж} ~~много~~ ^{сж} ~~кяси~~ ^{сж} ~~ек~~.
Тъ сж ^{сж} ~~били~~ ^{сж} ~~отъ~~ ^{сж} ~~гласи~~ ^{сж} ~~отъ~~ ^{сж} ~~единъ~~ ^{сж} ~~звукъ~~. Има едно знание преходно, друго, което
то постоянно расте. Има едно знание, което ^{прилага} ~~мъза~~ ^{прилага} ~~на~~ ^{снѣга}, ~~топи~~ ^{топи} ~~се~~, ^{зимно} ~~вре-~~
ме се увеличава, ^{летно} ~~време~~ се намалява. Има едно знание, което расте. То е
като плодните дървета. Сега доста теории има. И вие имате теории, тъй сж хубави.
Теориите сж картини, сѣнки. Тъ сж кино. На болния човекъ не трябва да
му се говори за хубави дрехи, за хубави ^{нози} ~~обува~~ ^{нози} ~~сж~~ ^{сж} ~~сжественъ~~. Казва: Пари не стру-
вуватъ дрехите. И ~~за го обличешъ~~ ^{болния}: пакъ е ~~болень~~ ^{болень}. Хубави обува да му
туришъ, пакъ е болень. Докато дойдемъ по положението да имаме едно здраве,
което е постоянно. Сега здравето е преходно. Запримѣрь, най-първо заболи ви
стомахътъ, не знаете причината. Нѣкой път ви заболи главата, не знаете при-
чината. ^{Други} ~~Други~~ ^{Други} ~~път~~ ^{път} ~~ви~~ ^{ви} ~~заболи~~ ^{заболи} ~~гърба~~. Главата и стомахътъ даватъ директива
на колеститѣ. Когато главата страда, причини тъй сж ^{материални} ~~материални~~. Когато стомахътъ
страда, причините сж ^{духовни} ~~духовни~~. Стомахътъ страда, когато ^{не} ~~не ^е ~~е ^{набоженъ} ~~набоженъ~~, не вър-
ши волята Божия. А ^{пък} ~~пък ^{има} ~~има, когато не осажда земните работи добре. Запри-
мѣрь, бакалинъ си, отдѣляшъ единъ левъ за себе си, стига ти умътъ. Не вършишъ
волята Божия, ~~етира-ти-умътъ~~ ^{мислишъ} ~~мислишъ~~ ^{за} ~~за ^{материални} ~~материални работи. Обличашъ се, но
искашъ да се нравишъ на хората. Човекъ ~~трябва~~ ^{да} ~~да~~ ^{се} ~~се ^{облича} ~~облича~~, ^{за} ~~за~~ ^{да} ~~да~~ ^{поощрява} ~~поощрява~~ ^{не} ~~не
хората къмъ доброто. Да се облича човекъ, не за да се хареса само на хората.
Да се облича човекъ, то е доброта. То е като плодното дърво, което трябва да
ражда плодове. Всѣки дърво се познава по плодоветъ. Човекъ се познава по об-
клото. Какъто е облъклото, такъвъ е човекътъ. Не е лесна работа да знаешъ,
какъ да се облѣчешъ. Какъ ще се облѣчешъ? Имашъ премѣна дрехи, задигнатъ ти
ги, съ какво ще се облѣчешъ? Имашъ нѣколко хубави обува, задигнатъ ги, съ какъ
кво ще се обуетъ.~~~~~~~~~~~~~~~~

Та казвамъ: На синца ви трябва потикъ. Сега хората нѣматъ единъ сжест-
ственъ потикъ. Има потици, но не сж сжествени. Трябва да знаешъ, съ кое да
започнешъ най-първо. Сутринъ като станешъ, кое е най-важното? Ще стъпишъ съ
краката си на земята. Искашъ да четешъ нѣкоя книга. Ще я вземешъ съ ръцетѣ
си. ^{Това е сжественъ} ~~Сжественото~~. Като ти дойде на ума да четешъ нѣкоя книга, да знаешъ, какъ
да употребишъ ръцетѣ и краката си, както единъ цигуларъ който свири хубаво.
Всѣки може да свири, всѣки може да пѣе. Нѣма човекъ, който да не може да
свири. Ако обичашъ единъ човекъ, като ти пѣе, харесвашъ пѣенето, защото любов-
та поправя пѣенето. Ако не го обичашъ, ако имашъ кимъ ^{даже} ^и ^{хубаво} ^{да} ^{пѣе}
и хубаво да свири, пакъ му намирашъ махана. Като го обичашъ, всѣко е хубаво.

Често хората казватъ, че егоизъмъ има. Ако бихте имали една истинска
любовъ къмъ себе си, животътъ щѣше да бѣде изправенъ. Ако човекъ ^{има} ~~има~~ ^{побуж-}
^{на любовта} ~~денията~~ ^{себе} ~~себе~~ ^{си}, не би направилъ престѣпление, Всичките престѣплеия произ-
тичатъ отъ външни ^{причини} ~~причини~~.

Оставете сега човекъ да започне ~~въ-себе-си~~ ^{съ} ~~съ~~ ^{любовта} ~~къмъ~~ ~~себе~~ ~~се~~
си, къмъ Божественото, което е скрито въ човека. Ако започнете сега, веднага
ще стане една промѣна въ синца ви. Вие сега се борите съ себе си, съ нѣкои
ваши недѣли, постоянно намирате нѣкакви махани. Очаквате, като идете въ
другия свѣтъ да се изправите между ангелитѣ, ангели да станете. Между ан-
гелитѣ ангели не може да станете. Трябва да се учите. Думата учение трябва
да знаешъ, какъ да хванешъ учението, какъ да го употребишъ. После какво нап-
равление да дадешъ на туй знание на учението.

Казвам: Ние ще започнемъ съ най-малкитѣ препятствия. Не да напуснете сега онова, което сега имате. Нѣкой казва: Да се откажемъ отъ себе си. Туй от казване и отричане е единъ процесъ вътрешенъ. То е единъ Божественъ процесъ. Да кажемъ, вие отивате на пазаръ. Вземате пари, имате капици и златни пари. Въ избора е важното, какви пари ще вземете. Ако идете да купувате нѣкой материалъ съ капици - медни пари, имате едно разположение на жерата. Ако отивате да купувате съ златни пари, друго разположение ще имате. Вие сега купувате съ книжки. Нѣма устой съ книжнитѣ пари. То показва, че хората доста върватъ. Че върватъ въ книгитѣ, не е лошо. Но въ Божествения свѣтъ нѣщата с сж реални само когато свърхреалността седи на тѣхната страна. Знанието не трѣбва да бѣде както една книжка, не трѣбва да бѣде както една монета, която раждасва и носи въ себе си отрова. Пъкъ то е потребно.

Сега мнозина отъ васъ сте имали много хубави гласове. Отъ незнание вие сте осакатили гласа. Казвате: Другъ пътъ като дойдемъ на земята. Другъ пътъ като дойдете е въпросъ. И въ религиозно разбирање куцатъ хората. Запримѣръ, ти казвашъ: Азъ служа на Бога. Всѣки день ти служишъ на Бога, пъкъ неж те е страхъ отъ Него. Какво ли не правишъ по 20 пъти на день, не те е страхъ, нито любовъ имашъ. Имашъ единъ Господъ, ти си го направилъ такъвъ. Твой е Господъ. И той като тебе е такъвъ. Сега какъвто съмъ, ако обичамъ себе си, тогава ще имамъ онзи истински образъ. "Направи Богъ човѣкъ по образъ и подобие свое". Именно трѣбва да въздигнемъ Божествения образъ не по единъ механиченъ начинъ. Много лесна работа е. Вие ако идете въ Америка на единъ американецъ може да му свирите всичкитѣ пѣсни, и тѣ си иматъ както българитѣ свои пѣсни. Иматъ една пѣсень "Янке дуду", като я засвиришъ като медъ му пада. Не е особе пѣсень, обикновена пѣсень. Казва: Я ми посвири "Янке дуду". Българинътъ казва: Я ми посвири "Заплакала е гората", или "Стоянтъ мамии си думаше". У българитѣ класическа пѣсень е, всѣки я знае. Казва: Запѣй нѣкоя хороходна пѣсень. Вие, ставитѣ, хороходнитѣ пѣсни не ги пѣете. Не знаете, какъ да ги играете, не лесна работа да се играе една хороходна пѣсень. Малко играчи съмъ гледалъ да играятъ хубаво. Играятъ, но тѣй класически, чузикално, то е цѣло изкуство. Има известна гъвкавостъ на тѣлото. Не тропане съ цѣлия кракъ, че да дига прахъ.

После много работи има, ржеваме се, поглеждаме, говоримъ, но като алегория, правимъ го отъ нѣмай кжде само да мине. Сега не сме виновати ние. Ние носимъ известни дрехи, натрапиха ни ги. Отивашъ нѣкой пътъ да си купишъ дреха, дрехарътъ ще те убеди, че този цвѣтъ е хубавъ. Ти имашъ нѣщо въ себе си, но те убеди, после съжалявашъ, че си ги купилъ. И въ религиозно отношение е тѣй. Така се настройтъ вътре нѣкои нѣща, но чувствуващъ, че онова, въ което вървашъ има нѣщо, което куца. За любовта говорите, усѣщате, че има нѣщо, което куца въ любовта. Човѣкъ, който е заквасенъ съ любовта е много предвидливъ, много внимателенъ. Преди години пътуваме къмъ истичната страна минаваме край едно село и казвамъ: Въ това село има единъ добъръ човѣкъ. Тѣй както е облачно цѣлото небе, има единъ цѣлъ голѣмъ кръгъ отворенъ надъ селото ясно синьо. Този цвѣтъ се дължи на душата и на духа на този човѣкъ въ туй село. Хубавото време зависи отъ разумнитѣ хора. Плодоветѣ, които ставатъ на земята, зависятъ отъ разумнитѣ хора. Всичкото добро се дължи на добритѣ хора, които работятъ. Казвате: Ако ние живѣемъ, добре, какво има като живѣемъ? Плодове ще има, рѣки ще текатъ, ледоветѣ ще се топятъ, слънцето ще грѣе добре. Ако всички хора биха мислили така, ако биха живѣли така, тази война нѣмаше да стане. Сега стана тази война. Онѣзи, които допуснаха,

ще я поправят. За бъдеще да се избъгнат войнитѣ, хората трѣбва да измѣ-
нятъ своя животъ. За да го измѣни. Богъ е решилъ да ~~немѣни~~ поправи небето и
земята. Решилъ е страта земя настрана да я тури и да създаде ново небе и
нова земя. Новата демя, дето нѣма да има прегрѣшения и пороци и нѣма да има
мѣсто за война. При тази земя и при тѣй небе, което имаме, войната е неизбѣж-
на. Каквото и да казвашъ, войната ще дойде.

Сега дайде едно число да прочетемъ отъ тази книга /Царскиятъ пътъ на
душата/, близо 344 страници има. Изберете едно число, каквото и да е. Единъ
да даде, най-късметлията, единъ, който е най-добриятъ между васъ. /Чете на
страница 214 следното: "Окато живѣете въ свѣта на противоречията, трѣбв а
да знаете, че се намирате подъ закона на внушението. Никой смъртенъ, даже
и безсмъртенъ, не е свободенъ отъ този законъ". - Значи може да се внуши.
Защото между внушението и вдъхновението има разлика. /Учителътъ прочете цѣ-
лата 115 страница и продължи на 116-та до ... И на мъжетъ и на женитъ
казвамъ да извадятъ капиталитѣ си отъ човѣшката банка и да ги турятъ въ
Божествената банка".

Сега живѣемъ ва една епоха, дето банкитѣ фалиратъ. Въ миналата война
въ Америка фалираха 12 хиляди банки. И чете още: "Ако не живѣятъ добре,
причината е, че Богъ не е между тѣхъ. Тѣ вѣрватъ едни на други, а на Бога не
вѣрватъ и следствие на което се разочароватъ. Съвременното човѣчество
живѣе въ безвѣрие. Ако е въпросъ за официална вѣра, всички иматъ такава, но
главата на хората е побѣлѣла отъ официални вѣрвания".

Дето погледнете сега, милиони хора има ранени, кому кракъ откъснатъ,
кому ръка, кому око извадено, какви ли не рани има. Защо? Ще кажете: Дългъ,
може би трѣбла оза отечеството. Та казвамъ: Ако тази война, която правимъ по
внушение заради хората, по сѣщия начинъ, ако бихме направили туй, което Богъ
изисква, какво голѣмо различие щѣше да съществува. Нѣкой ще попита, какъ да
обичаме нѣкого. Азъ ще ви дамъ единъ примѣръ. Ако искашъ да опиташъ любовта
започни съ пчелитѣ. Занеси имъ вода. Намѣри нѣкое хубаво цвѣте, потопи го въ
вода, тури го, дето има пчели. Това е любовъ. Ще кацнатъ пчелитѣ на туй цвѣте,
ще пиятъ вода. Тѣ нѣма да знаятъ, тѣ ще ^{благодарятъ}, че Провидението, Боже-
ствениятъ промисълъ е промислилъ. Тази вода е твоята любовъ, която се изявява.
И казвамъ: Всичкитѣ ни хубави работи, които ги опитваме идатъ въ ума ни, въ
сърдцето ни, тѣ се дължатъ на същества, които прилагатъ този законъ на
любовта. Нѣкой день си веселъ. Презъ цѣлия животъ помнишъ това състояние.
То се дължи на нѣкое същество, което показва, въ какво ^{отъ} седи истинската
любовъ. Има такива състояния, когато Богъ се оттегля въ свѣта и тогава
настава тъмнота, хората не се познаватъ едни други. Молишъ се, чувствувашъ,
нѣма го Господъ. ^{и-кон} Казва: Не съмъ разположенъ. Не си разположенъ, има нѣкаква
препятствие.

Сега въ времето на бомбардировкитѣ, какъ се ~~молѣхте~~? Ако сега се мо-
лите така, ще помислятъ, че сте луди. Въ молитвитѣ си викахте, да заглушите
шума на ^{бомбитѣ} гранатитѣ, които падатъ, надпреварвахте се въ крѣскане. Казвахте:
Да се махате, да се не пукате около насъ. Оставете тия хора да се молятъ.
Казвамъ: Много добре се молятъ. Сега ви се вижда смѣшно. Казвате: Не сме ли
културни. Азъ се чудя на едно нѣщо. Най-лесното нѣщо въ свѣта ние не може
да го ~~правимъ~~ правимъ. Нѣма по-лесна работа отъ работата за любовта. Най-
лесното нѣщо е. Мухитѣ го знаятъ, какъ да го направятъ, растенията го
знаятъ, какъ да го направятъ. Ние хората не може да го направимъ. Любовта
първо изявява Бога, после себе си.

Най-после изявява другитѣ. Или най-първо да изявиш Божията любовъ. Въ тебе да се изяви такава, каквато е. Ако вземете една призма и прекарате лъча, вие ли създавате свѣтлината. Разложите вие свѣтлината, но не правите вие цвѣтоветѣ. Имате призмата, разлагате свѣтлината, образувате единъ образъ на нѣкаква сцена. Казва: Азъ това не може да го правя. Ти не може самъ да го направя, но като туришъ призмата, свѣтлината се разлага. Турите другата призма, свѣтлината се събира. Отъ насъ зависи да поставимъ призмата. Тази призма въ дадения случай е нашиятъ умъ, презъ който трѣбва да мине Божествената любовъ за да може да видимъ. Ти съ призмата боядисвашъ ли стената. Ти може да проектирашъ свѣтлината на стената, червениятъ цвѣтъ не остава образъ. Значи любовта не остава образъ въ насъ. Докато тя е, има образи; щомъ се оттегли, всичкитѣ образи изчезватъ. Тя не оставя образа си никъде. Вие не може да кажете на любовта: Остави това нѣщо заради насъ. Онѣзи образи, съ които си служи, не ги оставя. Може да ви покаже всичкитѣ си образи, никога нѣма да остави образъ. Вие искате да отдѣлите нѣщо отъ любовта. Любовта е нѣщо недѣлимо. Значи вие трѣбва да бъдете художникъ, за запомните този образъ, вие да направите една скица, ако сте поетъ, или вие ако сте шивачъ и шите една дреха съ едно любовно чувство, този човѣкъ, който носи тази дреха, той ще я счита като свѣтиня. Той като я облѣче, ще бъде радостенъ. Ако нѣкой ти ушие дреха съ любовъ, казвашъ: Тази дреха ми харесва. Харесва ти, понеже е тѣкана - и предена по любовъ. тѣкана по любовъ и шита по любовъ. Ти като я облѣчешъ по любовъ, радвашъ се на дрехата. Нѣкой отъ васъ имате такива любовни дрехи.

Та сега азъ не ви говоря за най-мѣжнитѣ работи, но за леснитѣ работи, които и цвѣтята ги знаятъ. Вие тепърва има да ги учите. Едно цвѣте, запримѣръ, като го откъснешъ, то ни най-малко не чувствува като човѣка. Понеже е съ любовъ казва: Идната година ще цвѣна, нѣма нищо да взема. Никого не се сърди цвѣтето. Понеже цвѣтята сж изложение на ангелитѣ, въ дадения случай не разваляйте изложбата на ангелитѣ. Затуй не късайте цвѣтя. Когато се свърши тѣхната изложба, ще късате. Като минешъ, имай почитание, разумни същества сж турили изложбата, ти минешъ, късашъ. То никакво възпитание нѣма въ насъ. Казвашъ, че задъ това цвѣте седи разумно същество. Туй уханье, което чувствува, не е негово. Туй уханье е на онова същество. Цвѣтята сж връзка между хората и ангелитѣ. Растенията сж връзка между ангелитѣ и хората. Млѣкопитаещитѣ, които ни оратъ, овцитѣ, бѣлитѣ говеда, чернитѣ биволи, тѣ сж връзка на архангелитѣ и хората. Волътъ ти оре зариди архангелитѣ. Той казва, като ги погледне: Заради тѣхъ отъ любовъ дойдохъ. Та казвамъ: Ако задъ голѣмитѣ биволи виждаме архангелитѣ, какво щѣше да бъде нашето положение? Следъ като си мушкалъ вола или бивола, ако този архангелъ се изправи, че го видишъ! Той ако каже: Ако сега азъ приложамъ ~~ежния-вакена~~ сжщото правило, да те намущкамъ, какво щѣше да бъде! Азъ често съмъ се поучавалъ. Волътъ прежива, но отзадъ е нашаренъ съ остане. Казва: Нѣма нищо, таково е разбирането на хората. Погледне и казва: Ще се научатъ. Като дойдатъ на нашето мѣсто, ще се научатъ Рекохъ: На, да, ще се научатъ. Като започнешъ да страдашъ, ще се научишъ. Но и като започнешъ да се радвашъ, пакъ ще се научишъ. Въ страданието ще се учишъ и въ радостта ще се учишъ. ~~То е най-хубавото учение~~ И въ любовта се учишъ. Любовта е най-хубавото учение. Мѣдростта е тамъ е учение. Старитѣ дрехи пакъ ще влужатъ, изсъхналитѣ дървета за огъня ще трѣбватъ.

Понеже любовта започва съ маловажни работи, всички вие се стремите да не изгубите своето достойнство. Ако знаятъ хората, че отивате да носите вода на една пчела, ще кажатъ: Вижъ му ума.

Тя има крилца, какво ще тръгна да нося вода на пчелитѣ, хората жадни, гладни, не ходя при хората, но при пчелитѣ. Човѣкъ, който не ходи при пчелитѣ и при хората не ходи. Законътъ е тамъ: Отъ малкитѣ работи сѣ станали голѣмитѣ. Отъ малкитѣ семена сѣ станали голѣмитѣ дървета. Мислимъ, че следъ хиляди години тия дървета сѣ велики. Отъ малкитѣ пращинки сѣ станали голѣмитѣ канари. Отъ малкитѣ пращинки е станала цѣлата земя, върху която ние живѣмъ.

Нѣкой отъ васъ, като станете сутринъ и погледнете слънцето, казвали ли сте на слънцето: Отсега нататкъ и азъ искамъ да бъда като тебѣе. Както ти си отъ изгрѣването, ~~за~~ работа и азъ искамъ да вървя потвоя пътъ. Искамъ да станемъ другари. Не всѣкога небето е ясно. Има облаци. Презъ облацитѣ проникватъ лъчитѣ. Нѣкои искатъ да бъдемъ всѣкога радостни и весели. По нѣкой пътъ свѣтлината, която излиза отъ нашето слънце, отъ нашия умъ, отъ нашата душа, ще се помрачи. Това да не ви смущава. Туй, което помрачава, не е близо до душата, то е далече. Онѣзи облаци, които засѣнчватъ слънцето, не сѣ до самото слънце, тѣ сѣ на земята.

Българитѣ иматъ пѣсенъта и цвѣте мило, цвѣте красно". Тѣзи пѣсенъ вече никой българинъ не може да поправи. Ако речешъ да поправишъ, съвсемъ друго ще стане. За цвете мило, цвѣте красно ~~я~~ говоришъ друго. Направи друго стихотворение по-хубаво. Остави туй цвѣте мило, цвѣте красно, както е израснало. /Обръща се къмъ Братъ Симеоновъ/ Може ли да я изсвиришъ? - /Мога/ /Братътъ изсвири "Цвѣте мило, цвѣте красно". Тя е духовна пѣсенъ "Цвѣте мило, цвѣте красно". Братътъ я изсвири, който отъ васъ може да я изпѣе тѣй свободно. Ако ще му трепери пласътъ, ако ще го страхъ, да седи. Добриятъ да стане да пѣе, като на малкитѣ деца. Иди се салонътъ не е отопленъ, публика-та не е разположена, не може да пѣете.

Сега азъ ще ви свиря, когато съмъ най-неразположенъ да свиря. Сега нѣма да ви свиря класическо. /Учителътъ свиря нѣщо българско/. Този българинъ вече се е освободилъ отъ всички свои стари работи, казва: Напушамъ всичко. Като ще пѣя, ще пѣя. Чакай азъ да ви изсвирия "Цвѣте мило, цвѣте красно". /Учителътъ свиря "Цвѣте мило, цвѣте красно", после свиря веселъ български мотивъ/. За хубавата дума да ви свиря тѣй, когато съмъ неразположенъ. Думата неразположенъ е колективна дума. Момъкътъ като се ожени, че му се народятъ деца, става много неразположенъ. И въ това време завива цигул-гулката си и я туря въ кутията/Цигулката както я пригледвамъ свиря. Ако не ме я пригледвамъ, не свиря.

Азъ избирамъ 91 страница. /Учителътъ прочете отъ края на 90-тата страница отъ "Съществуватъ два вида светии: еднитѣ сѣ своенравни, другитѣ не сѣ своенравни.....-прочете 91 страница, и отъ 92-тата до "За да дойде те до това положение, трѣбва да се измѣни стариятъ пътъ на разширане, корейно трѣбва да се измѣни цѣлата философска мисль на човѣчеството".

Та назвамъ: Предстои една отъ най-леснитѣ работи. Какво ви коштува васъ, като минавате само да се поусмихнете? Колко енергия ще похарчите? Или какво ви коштува да поздравите вашия приятелъ, да му кажете една хубава дума. Ще бѣде цѣлия денъ вашиятъ приятелъ доволенъ. Не да се ухилишъ. Причината е, че вие нѣма кого да обичате. Трѣбва да има кого да обичае. Млчнотията седи въ това. Не че човѣкъ не знае да яде. Стоянъ нѣма опеченъ сомунъ, я му сготви. Казва: Не може да ямъ. Не може да ядешъ, нищо не е сготвено. Трѣбва да се сготви сега. Ти трѣбва да го сготвишъ. Нѣма сготвено, искашъ нѣкой да ти се усмихне. Дай първъ примѣръ. Искашъ тази усмивка,

искашъ хубаво ржукване, .Дай примѣръ на това ржукване. А пъкъ вие сте го забравили. Вие знаете, какъ да се усмихвате. Нѣма нѣкой отъ васъ, който да не знае. Само че понеже цените усмивката много високо, затова не ги изваждате. Изваждате другитѣ обикновени положения на лицето. Понеже туй е скъпо, държите го въ запасъ. Започнете съ най-хубавото, което имате. Едно растение като израсте, цъва. Най-хубавото е цвѣтътъ. Цвѣтътъ е най-красивата форма. Следъ туй завразва и после узрѣва плодътъ. Казвамъ: Усмивката това е цвѣтътъ на човѣшката душа. Следъ тази усмивка ще се роди най-хубавиятъ плодъ. Ако не се усмихнешъ, не си цъвналъ и плодъ не може да има.

Азъ говоря за всичкитѣ постижения на човѣка. Хиляди постижения има, които трѣбва да постигне той. Сега говоримъ за любовта. Дойдемъ тукъ, пакъ я нѣма. Носимъ известна любовъ. Мене тѣй като ме гледате, никога не може да мислите, че може да свиря такава българска пѣсенъ. Музиката ме интересува. Азъ съмъ я изгладилъ, ценно нѣщо е. Нѣкой вложилъ въ тази пѣсенъ своята душа. Нѣкой я изкривилъ, но нѣщо много гениално има. Всимко ние не създаваме. Има нѣща създадени отъ Бога, гениални работи има, създадени отъ хората. Тия Божественитѣ работи да изпълнимъ и гениалнитѣ да ги изпълнимъ, които хората сж създали. После като проучимъ това и ние ще създадемъ нѣщо. Които идатъ следъ насъ, тѣ ще изучаватъ нашитѣ работи.

Сега може три млади сестри да сортиратъ, колко думи нѣ сж повтарятъ, колко думи сж разнообразни, колко сж еднакви. Ще видимъ, кое е, което ви интересува най-вече. То е много важно, то е потикъ, то е сила. Кои ще опредѣлите? Младитѣ да се учатъ на работа. Хайде Теофана, Весела Честорова и Сийка Динова. Тѣ ще напишатъ на единъ хубавъ листъ. После ще имате добрината да ги върнете на тѣзи, които сж ги писали. Да видимъ колко думи сж писали, колко пати се повтарятъ нѣкои. Туй имаме най-мощнитѣ думи, които сте турили.

Отче нашъ.